

מראת הטוב

סיפור זה כתבתי בהשפעת אגדות של
לאוי פרו, שאהבתי כל כך לקרוא כילדה.

דלפין גאבוריט.

ציורים אדוארדו סילגוארו

אחרי אחד המקרים כאלה (הוא מצא יתוש במרק שלו) המלכה החליטה שהגיע זמן לעשות דבר מה.

הייתה זו אישה שקטה ועצורה ולא רצתה לחיות בחרדה מתמדת מכעסיו של בעלה. נוסף לכך,

התקפות הכעס של בעלה גרמו לעצבנות של כל המשרתים והנתינים, ואלה נעשו חסרי אונים ואיבדו את כל האמצעי מחיה שלהם. השטויות והטעויות הצטברו וכלכלת המדינה סבלה.

לכן המלכה הלכה לבקר אצל פייה אחת, סנדקית שלה, וזו, אחרי שהרהרה בדבר,

ביקשה שיזמינו אותה לחגיגת יום השנה להכתרתו של המלך, שאמורה הייתה להתקיים כעבור מספר שבועות.

היה פעם מלך כעסן, כזה שחייהם של הנתנים נעשו בלתי-אפשריים. הוא רגז ללא

הרף וכעסים שלו גרמו לרעד בכל הממלכה. כשכעס, כולם, אישתו ומשרתיו, חיות שבחצר התחתונה, סוסים באורות,

השתדלו לא להראות את עצמם ודאגו שישכח אותם.

למעשה המלך לא היה אדם רע ולעיתים היו לו רגעים של נדיבות לב, במיוחד כאשר רצה שיסלחו לו התקפת

כעס קשה במיוחד. אלא, כאשר מישהו רק לא הסכים איתו, הוא נכנס לסערת רוח שלא ניתנת לשליטה, ועדיף היה לא להימצא בדרכו.

חגיגה גדולה אורגנה ליום הזה. כל חצר המלך וכל האנשים החשובים הוזמנו ובאו בחרדה רבה לאחל

למלך אושר ועושר ולהביא מתנות למלכם המאיים. מצב רוחו של המלך היה טוב יותר

מתמיד. הבוקר היו לו רק שתי התקפות כעס, ואפילו אלה לא חריפות ביותר. היה צריך רק להדביק צנצנת פרחים גדולה שנשברה ולתקן מברשת עם שערות תלושות. המתנות שהובאו לפניו מצאו חן בעיניו והתהלכה הארוכה של מברכים

נמשכה בשקט במשך כל הבוקר. כולם כבר עברו, והגיעה זמן לארוחת הבוקר כאשר

התקרבה הפייה עם חבילה גדולה, אותה נשאו שני שליחים. משרת המלך פתח אותה

ובחבילה נמצאה מראה. היא הייתה פשוטה למדי, ללא אבני חן ובלי מסגרת מפוסלת יפה, כפי שהייתה האופנה בזמנים אלה.

זכוכית אובלית פשוטה, עם מסגרת זהובה שנראתה עלובה למדי למלך, הרגיל לחפצים מפוארים. ואמנם

המלך קימץ את

גבותיו ברוגז כשהביט על המתנה החדשה. "מלכי" אמרה הפייה

"אנא קבל את המתנה הצנועה ליום השנה שלך. היא נראית עלובה אך דע לך כי היא מכושפת."

"האמנם?" אמר המלך והתחיל כבר להתעניין

יותר, וניגש למראה המוחזקת על ידי שני משרתים.

"אבל! אבל! איזו בדיחה זו? אני לא רואה את

עצמי במראה שלך! גרוע מזה, אני רואה רק את הרגליים והאוזניים שלי! למה תשמש לי

המראה שלא ניתן לראות בה כלום? זה לא שווא כלום!"

"אבל כן, אדוני! זה שווא מאוד! כפי שאמרתי

זו מראה מכושפת. היא

משקפת רק רוח טובה

ודברים טובים."

"מה את שחה?" קרא

המלך בכעס "שרק

הרגליים והאוזניים שלי

טובים לפי המראה הזו?! זה עלבון שלא

אסבול אותו!"

ובאומרו זאת הוא הרים את המראה כדי

לשבור אותה.

אך הפייה אחזה בזרועותיו.

"אל תשכח אדוני

שאם תשבור את

המראה ירדו שבע

שנות מזל רע עליך

ועל כל הממלכה.

וגם אל לך לנסות

להתפטר ממנה, כי

מי שנמנע מלקבל

מתנה של פייה

מביא אסון על

עצמו."

"מה זאת אומרת?

זה יום השנה שלי

והמתנה הזו לא ראויה לי!"

"ואולי זה אתה, מלכי, שאינו ראוי למראה

הזו "

מזל הוא שבאותו הרגע הפייה נעלמה בענן

עשן, כי המלך זעם

כל כך שהיה בוודאי

חונק אותה אילו יכול

היה לשים יד עליה.

בימים הבאים המלך

היה במצב רוח איום

והמלכה התחילה כבר להצטער שפנתה אל

הפייה הסנדקית. מאז בואה של זו הדברים

נעשו גרועים יותר. המלך לא נרגע.

יום אחד, כאשר המלכה עשתה כל האפשרי

כדי להשקיט את רוחו, בא למלך רעיון ודרש

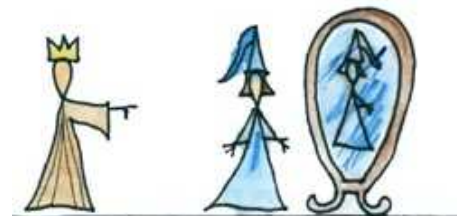

שבממלכתי יופיעו לפני המראה הזו, ואם
אחד מהם ישתקף בה בשלמותו, אני נשבע
שאהיה התלמיד שלו וששמע להוראותיו.
ואם לא קיים אדם כזה, שלא יזכירו לי יותר
את המראה הזו, ושיעזבו אותי בשקט!
שמעת!"

והוא יצא מהחדר בטריקת הדלת. כשאמר
זאת היה סבור כי בכל העולם לא ימצא
מישהו לגמרי טוב. הוא רצה להיות בטוח בכך
ולסיים את כל הסיפור הזה
למחרת בוצע הצו המלכותי. תחילה נדרשו
אנשי חצר המלך, פקידים ומשרתים, להציג

מהמלכה שתעמוד בפני המראה. הבבואה
שלה נראתה קצת מעורפלת ולא מושלמת,
חסרה בה היד השמאלית והלחי הימנית.
"אהא! גם את לא
מופיעה שלמה במראה
הזו" קרא המלך
בשמחה.

"זה טבעי בהחלט"
ענתה המלכה בעדינות "אני לא כולי טובה
והמראה לא יכולה לשקף אותי בשלמות."
"אז למה את רוצה ללמד אותי לנהוג יפה,
את, שבעצמך

אינך שיא
השלמות. לא
אקבל שעורי
התנהגות
מאדם שלא

יופיע שלם כולו במראה הזו."
"אל תתלהב בעלי. אינני יודעת האם בכלל
קיים מישהו כזה."
"טוב! נראה! אני אצווה שכל הנתנים

המשרתים שלהם וכל האנשים שנחשבו בכלל למשהו בממלכה. העניין נמשך מספר ימים כי הממלכה הייתה גדולה ואוכלוסייתה רבה. כשכולם כבר עברו מול המראה ונראה היה שאין תקווה למצוא בארץ אדם טוב לגמרי, הופיע בסוף התור אדם קטן, בעל מראה פשוט ביותר. וכאן, להפתעת כולם קרה הנס. הבבואה שלו הייתה שלמה ואף זוהרת. אם דבריה של הפייה היו אמת, לא היה כל ספק שהאיש היה כולו טוב ומושלם. המלך המופתע ניגש לאיש ושאל "מי אתה, אישי הטוב?" "קוראים לי הקטור השוטה." "האם אין זה שם מגוחך?" "כך קוראים לי האנשים" ענה האיש הקטן בביישנות. יועץ המלך ניגש להוד מלכותו ולחש לו על האוזן "נפלה כנראה טעות. האיש הזה מוכר היטב. הוא השוטה של הכפר השכן." בזעם רב שחרר המלך את כולם ונסגר במעון שלו. בכל הממלכה התחילו לגחך ולצחוק על

את עצמם לפני המראה. התוצאות היו שונות, בהתאם לאישיות האנשים. היו שהשתקפו רק בחציים, והיו שלא נראו כמעט בכלל,

ושר האוצר של הממלכה לא נראה כלל במראה. המלך, שנוכח בטכס, החליט לפטר אותו מיד, וכך גם אחדים מהמשרתים שהיו חשודים. אך בבואתו של איש לא הופיעה בשלמותו. אזי התחילו לקרוא לאנשים מרוחקים יותר

מהארמון ומעיר הבירה, אצילים מהכפרים שכנים, אחריהם

המלך והיועץ החדש שלו, הקטור, שוטה
הכפר!

המלך היה ברצון שוכח את הבטחתו להיות
תלמיד של האיש
שיופיע בשלמותו
במראה, אך
המלכה, בעצת
הפייה הסנדקית,
הזכירה לו זאת.
ולמרות מגרעותיו

הרבות המלך היה איש של כבוד ומילא את
הבטחותיו. הוא לא יכול היה להתכחש ובנפש
סולדת הזמין את הקטור לבוא לארמון כדי
להיות לו למורה. אלא שלהפתעתו הרבה
הקטור סירב להזמנה. הוא לא רצה לעזוב את
כפרו והודיע למלך שאם רצונו בכך הוא יכול
בעצמו לבוא לראותו בביתו.
המלך כמעט וקיבל שבץ. הוא היה רגיל שכל
האנשים מוכנים להישמע לדרישה הקטנה
ביותר שלו כדי להימנע מזעמו.
"שיביאו את החוצפן לגרדום!" היה המשפט

הראשון שלו שניתן היה להבינו.
למזלו של השוטה המלכה התנגדה לכך
והשתמשה בכל כושר ההוכחה שלה כדי

לשכנע את המלך.
"בעלי, עדיף
שתלך לבקר את
השוטה מאשר
להפך. תחשוב
שזה אתגר (ואינני

יודעת האם גם אתם רואים בכך אתגר). לא
יקרה כלום ואיש לא ידע. תישאר שבוע אחד
בחברתו, ולא יוכלו להגיד שהפרת את
הבטחתך. וחוץ מזה תהיה זו חופשה
בשבילך. אתה

עובד יותר מדי.
כמה ימים בכפר
יעשו לך רק טוב.
האמת היא שגם
המלכה הזדקקה

לקצת חופשה, וכך גם כל הממלכה. להרחיק
את המלך לכמה ימים מכס המלכות שלו היה

בוודאי טוב לכולם! זה עזר למלכה למצוא את המילים הנכונות ובסוף כושר הדיבור שלה שכנע את המלך והוא יצא אל הכפר. על מנת לסיים בהקדם את הדבר התכונן

המלך להציג להקטור שורה של שאלות על האופי הטוב שלו. הוא רצה לגלות את הסוד מהר ככל האפשר. הוא התרגש מאוד והושפע מסיפור המראה יותר מאשר רצה להראות. הייתה לו דעה טובה מאוד על עצמו ושיפוט של חתיכת זכוכית, גם מכושפת, הרגיז אותו מאוד. וזה ששטה הכפר הצליח במבחן, בו

הוא, המלך נכשל, היה יותר מדי בשבילו. אך לא נראה שהקטור הבין את תוכן שאלותיו. הוא הביט על המלך בהפתעה, כאילו שאלותיו היו ללא הגיון. וככל שהוא ענה פחות, כך המלך התרגז יותר. וככל שהמלך התרגז יותר, השוטה דיבר פחות. הוא כאילו התחבא בשתיקה מבוישת. המלך הבין שבשאלות לא יצליח להוציא כלום מהשוטה וויתר לגמרי על כך. בסך הכל הסיפור עם המראה לא היה חשוב כל כך. רק תחבולה של מכשפה שרצתה לעשותו לצחוק של נתיניו! אך מילא. הוא יקיים את הבטחתו וישאר ימים אחדים בכפר. הוא קיווה שהשבוע יעבור מהר..

הקטור, שראה כי המלך הפסיק להטריד אותו, חזר לחייו הרגילים, ומאחר שלא כעס עליו, השתדל לשתף אותו בשמחות קטנות שלו. הוא יצא איתו לטיולים ביער, שם באו אליו חיות בר רבות כדי שילטף אותן, או יצא איתו אל האגם, שם האכיל ברווזים וציפורים אחרות. הוא הוביל אותו גם לילד חולה,

כאשר המלך נרגע
קצת, פנה להקטור
"איזה טיפש אתה!
מדוע אינך מתגונן.
אינך רואה כי הם

אכזריים וצריך
ללחום בהם? אינך רואה שהפוחזים האלה
הם נבלים?"

"אכן, הם אנשים רעים" הסכים הקטור.
"אז למה אתה מרשה להם לנהוג כך?" שאל
המלך ביאוש.

"כי הם לא נחשבים
כלל" ענה הקטור והלך
לו.

המלך התחיל להרהר
בעקבות המקרה.

"דומני כי הבנתי את תגובתו" חשב "אכן
הקטור נוהג כמו המראה הקסומה. הוא רואה
רק את הטוב!"

אך המלך לא חשב שדרך התגובה כזו היא
הנכונה. ומצד שני הוא הודה לעצמו כי לעתים

שהכין לו כמה צעצועים.

המלך, שתחילה רטן והלך אחרי האיש הצעיר
באי-רצון, התחיל עכשיו ליהנות. הוא היה
במיוחד נרגש כאשר עופר צעיר בא להתחכך
בו. זו הייתה הפעם

הראשונה שיצור חי
כלשהו נתן בו אמון,
כי עד כה הרי הוא
רדף תמיד אחרי

חיות פרא והפחיד את כולם ואת הכל סביב.
עכשיו, כשהביט על הקטור הבין שהמראה לא
שיקרה כלל ושבבחור הצעיר לא היה שמץ
של רוע. הרגיז אותו פעם מאוד כאשר קבוצה
של בריונים התחילה ללעוג לשוטה הכפר

ולזרוק עליו חפצים

שונים. הוא זעם

מאוד, תפס שניים

מאלה בבגדיהם

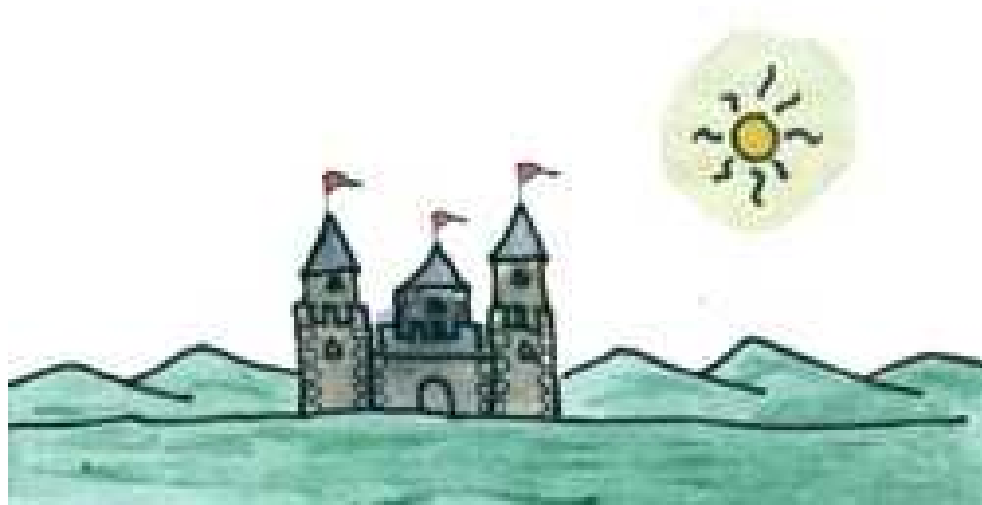
ונתן להם שיעור

שיזכרו אותו עוד

זמן רב.

ניהל מצוין את הממלכה למען ברכה וטוב של כולם.

מוסר הסכל

מי שמביט על העולם בשנאה רואה רק רשעות
אך מי שייתן לדבר ללבו, יראה את היופי.

קרובות מדי שקע ברוגז, שנאה או קנאה מול אחרים. במידה מסוימת הוא "שקף" רוע ונעשה בעצמו רע במעשיו.

במחשבות אלה השבוע עבר למלך במהירות ובצער עזב את ידידו

הקטור, כדי לחזור לארמונו.

המלכה הופתעה כשראתה כי בעלה נעשה הרבה יותר

שקט ומקשיב לאחרים. זו הפעם הראשונה מאז נישואיהם שהוא הקשיב בתשומת לב ובכבוד כאשר דיברה אליו. גם המלך

השתומם מהשינוי וכשעבר מול המראה ראה שמדי פעם משתקף בה חלק נוסף של פנים או של גופו. ובמשך הזמן הוא ראה את כל חלקי דמותו!

יש להודות שלקראת סוף מלכותו הוא נעשה אפילו רך מדי. כך אומרים.

המלך גמל להקטור ביד רחבה ומינה אותו ליועץ ראשי שלו. מאז ובמשך שנים רבות הוא